

NASA Egy űrhajós
találkozása

ISTENNEL C. DUKE

Charles Duke Jr.

Feszülten várakoztunk. Egész lényem együtt remegett a Saturnus V. rakéta gépházával. Hat évig tartó, megerősítő kiképzés után végre elérkezett a pillanat, amikor az Apollo 16 legénységének tagjaként elindulhattam a Hold felé!

Az ötödik holdexpedíció másik két tagjával – John Younggal és Ken Mattingly-vel együtt – övekkel voltam az üléshez erősítve. Már az utolsó másodperceket számoltuk: öt, négy, három, kettő, egy... És az űrhajó emelkedni kezdett.

Egyre gyorsabban haladva, hamarosan elhagytuk a Föld légkörét és megkezdődött életem tizenegy legizgalmasabb napja.

Amikor visszatekintettünk bolygónkra, fenséges látványban volt részünk. 30.000 kilométer távolságból a Föld gyönyörű drágakőre hasonlított. Az óceánok sötétkék, a sarkvidékek fehér, a kontinensek barna színárnyalatban pompáztak. És ez a kicsinek tűnő drágakő a világűr végtelen sötétjében lebegett.

Aztán megérkeztünk a Holdra. Lélegzetvisszafojtva léptem felszínére. Minden olyan csendes volt ezen a kráterekkel barázdált, szürke színárnyalatai miatt félelmetesnek tűnő, tiszta, szennyezetlen, mozdulatlan égitesten. Mintha ősidők óta semmi sem változott volna rajta. Mérhetetlenül büszke voltam, hogy egyike vagyok annak a néhány embernek, akik a saját szemükkel láthatták a Hold felszínét.

MINDIG ÚJ CÉLOK FELÉ

Egész életemben a karriert tartottam elsődleges célomnak. Kiváló eredményeket értem el a középiskolában, az egyetemen is mindig a legjobbak között voltam. Oklevelemet az Egyesült Államok Tengerészeti Akadémiáján szereztem.

Bizonyos krónikus betegségek miatt azonban nem választhattam a tengerészeti pályát. Ehelyett a légierőnél jelentkeztem és hamarosan megbecsült, jó pilóta lettem.

A légvédelemnél is mindig a felfelé ívelő pályafutás új és új állomásait tartottam szem előtt. Három évig tartó NSZK-beli tartózkodás után a bostoni Technológiai Intézetben szereztem magiszteri oklevelet repüléstanból és asztronautikából. Ebben az időben ismerem meg későbbi feleségemet Dotty-t.

Egy idő után rádöbbenem, hogy repülőtishti pályafutásom már csak akkor ívelhet fölfelé, ha próbapilótává léptetnek elő. Beíratkoztam hát a kaliforniai Edwards légvédelmi bázis próbapilótai tanfolyámára.

A LEGNAGYOBB SIKER

Két évvel később, a Los Angeles Times lapozgatása közben felfigyeltem egy cikkre, amelyben arról volt szó, hogy az Egyesült Államok űrkutatási központja új űrhajósjelölteket keres. Azonnal megér-

tettem, hogy ez nagyszerű új lehetőség számomra, egy új lépcsőfok sikeres pályafutásomban. Jelentkeztem és 1966-ban űrhajósként alkalmaztak. Ekkor költöztünk át Houstonba, a NASA központjába.

Az új munkahely már önmagában véve is óriási siker volt. Nevem gyakran szerepelt az újságokban, előkelő partikra voltam hivatalos, a társadalom legmagasabb rétegeinek képviselői igyekeztek barátkozni velem. Természetesen mindez igen erős hatást gyakorolt "én"-emre. Nagyon tetszett nekem az új munkahely, s mindaz, amit az űrhajósi állás lehetővé tett számomra. De dolgoztam is keményen. **Most már a lehető legnagyobb célt – a holdutazást akartam megvalósítani.** A következő években minden mást alárendeltem munkámnak és társaságbeli életemnek.

Ezt természetesen elsősorban házasságom sínylette meg. Nem volt időm arra, hogy felésséggemmel és két fiammal foglalkozzam. Dotty magányossá vált, emiatt szüntelenül lehangolt volt.

A helyzet tulajdonképpen a holdutazás után sem változott. Feleségemen annyira erőt vett a levertség, hogy egyre gyakrabban gondolt az öngyilkosságra. Életében kettőnk kapcsolata volt az első helyen. Ezért ábrándult ki, ezért szenvedett annyit.

De a holdutazás után az én lelkiállapotommal sem volt minden rendben. Életemet céltalannak, unalmasnak kezdtem érezni. Pályafutásom most már nem ívelhetett tovább fölfelé. **Megjártam a**

Holdat, de szívembe üresség költözött. Gyakran tettem föl magamnak a kérdést: "Mit tegyek? Hogyan tovább?" Végül elhatároztam, otthagynom az úrkutatási központot és üzletember leszek. Új célt tűztem ki magam elé: dollármilliókat akarok keresni. Átköltöttünk a texasi New Braunfels-be és megint a munkának szenteltem magamat.

A pénzügyi sikerek ellenére a munka nem elégitett ki. Két év múlva váltani próbáltam: mindent eladtam és másfajta üzletbe kezdtem. Akkor még nem tudtam, hogy **belső elégedetlenségemnek** egészen más orvosságra van szüksége.

KELLEMETLEN KÉRDÉSEK

Jóllehet megjártam a Holdat, Istennel nem találkoztam sem odafönt, sem itt lent a földön. Hiába jártam minden vasárnap a társadalom elvárásaihoz alkalmazkodva istentiszteletre, hiába ismertem a Bibliát, nem hittem a Jézusról szóló bibliai tanításban. Egyszerűen csak nagy vallásalapítónak, Buddhához, Mohamedhez hasonló tanítómesternek tekintettem Őt.

Dotty életében már abban az időben felfedeztem valami furcsa változást, amikor otthagytam az úrkutatási központot. Többször beszélt nekem arról, hogy Isten meghallgatja imáit, hogy szívében béke van, és megtalálta az élet értelmét. Sőt, csodálkozva vettem észre, hogy a múltbeli nézetelté-

rések ellenére őszintén szeret és hibáimmal együtt elfogad engem. Alig egy hónappal a New Braunfels-i üzlet eladása után Dotty megkért arra, hogy én is vegyek részt azon a kétnapos bibliatanfolyamon, amelyet egy közeli nyaralóban tartottak meg. Mózes első könyvével kezdtük és a Jelenések könyvével fejeztük be. **Amíg ott ültem – kezembem a kávéscsészével, ölembem a Bibliával – bennem is furcsa változás ment végbe.** Hirtelen megértettem, hogy Isten kezdettől fogva szeretett engem.

Megértettem, hogy Isten még akkor is szeret bennünket ha hátat fordítottunk neki és nem törődünk vele, s szüntelenül ezt az üzenetet intézi hozzánk: "Térj vissza! Meglátod, valóban Istened leszek és boldoggá teszelek!"

Beláttam, hogy a Biblia Jézus Krisztus megváltói mivoltának elfogadásában jelöli meg az üdvösség egyetlen útját. Ekkor értettem meg először János evangéliumának következő, sokat idézett kijelentését: "Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett. S az Ige testé lett és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be".

Rádöbbsentem, hogy életem legfontosabb kérdésével állok szemben. "Mit gondolsz ki vagyok én?" – kérdezte tőlem Jézus. Két lehetőség között kellett választanom. Mert Jézus vagy valóban Isten fia volt, vagy pedig a legnagyobb csaló.

Miközben hazafelé hajtottunk, Dotty-ra tekintetem és így szóltam hozzá: "Nem kételkedem többé. Most már biztos vagyok abban, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia". Így zajlott le Charles Duke újjászületése.

A FÖLDI UTAM JÉZUSSAL

Nem éreztem magam úgy, mintha űrhajóval indultam volna az örökkévalóság felé, de Isten Igéje alapján, hit által elfogadtam, hogy Jézus beköltözött a szívembe. Attól a naptól kezdve éheztem Isten Igéjére és kértem Jézust: "Uram taníts meg engem a Bibliában kinyilatkoztatott igazságokra."

Kértem Őt arra is, segítsen, hogy jó férj és jó apa tudjak lenni. Isten meghallgatta imáimat. Jézus szeretete költözött a szívembe, s ez a szeretetet végképp helyreállította inogó házasságunkat. Mindketten Jézust helyeztük életünkben az első helyre, s minél közelebb kerültünk hozzá, amál jobban közeledtünk egymás felé is.

Ahogy múltak a hónapok, egyre jobban vágyakoztam arra hogy mind jobban megismerjem Jézust. Egy éjjel fölébredtem és úgy éreztem, hogy Jézus Krisztus ott van mellettem a szobában. Letérdeltem, imádkozni kezdtem, egész életemet átadtam Neki. Abban a pillanatban, amikor ezt megtettem, kiáradt rám Isten Szentlelke és erőt kaptam ahhoz, hogy valóban Jézusnak éljek, és az emberek előtt tanúságot tegyek megváltói művéről.

Az ezután következő években Dottyval együtt számos esetben volt alkalmunk megtapasztalni, hogy imánk hatására vakok szemei nyílnak meg, süketek nyerik vissza hallásukat, rákban szenvedők gyógyulnak meg, elveszettnek vélt emberi életek nyernek új értelmet.

Azelőtt sohasem gondoltam volna, hogy a szeretetben, békességben, örömben és Isten szolgálatában élt élet ilyen izgalmas tud lenni.

1972-ben, az Apollo 16 legénységének tagjaként fantasztikus kalandban volt részem. Azt hittem, ha tízezer évet élnék is, akkor sem lenne alkalmam még egyszer a holdutazáshoz hasonló kalandban részesülni. Kiderült, hogy alaposan tévedtem: a **Holdon töltött órák izgalmát és boldogságát még csak össze sem lehet hasonlítani azzal a boldogsággal amelyet Jézus oldalán, az örökkévalóság felé vezető úton, nap nap után átélek.**

AZÉRT IMADKOZOM, HOGY E SOROK OLVASÓJA IS CSATLAKOZZON HOZZÁM EZEN AZ ÚTON. JÉZUS CSAK A HÍVÁSRA VÁR ÉS ARRA, HOGY AZ EMBER HIT ÁLTAL ELFOGADJA ŐT MEGVÁLTÓJÁNAK ÉS URÁNAK.